

fēcī, et filia mea virgō proba est. Redde igitur statim eam, sī vir es bonus.”

65 Claudius autem rīdēns “Ō Virgīnī” inquit, “ipse dīvitissimus sum, tū autem pauper; ego multōs servōs habeō, quī mē dēfendere poterunt, sī necesse erit, tū vērō nūllōs: abī, stulte senex: tē enim contemnō, neque clāmōrēs tuōs cūrō.”

70 Quibus superbissimīs verbīs audītīs, Virgīnius, gladiō sub palliō occultātō, ad filiam suam accessit, dīcēns Claudiō sē ultimum eam complectī velle: gladium vērō in corpus eius mersit atque interfēcit. Dum igitur puella humī in sanguine suō iacet, “Filia mea” clāmāvit Virgīnius, “numquam ancilla tua erit, quamquam tū multōs servōs habēs, ego nūllōs!”

75 Cum primum autem Rōmānī Virgīniam mortuam vīdērunt atque tōtam rem, ut facta erat, audīvērunt, Cladium comprehendensum ad mortem mittī iussērunt.

senex senis *m* = vir annōrum plūs quam LX
contemnere = parvī pretiī putāre
superbus -a -um = quī aliōs contemnit

ultimum *adv* ↔ primum

com-prehendere -disse -ēnsūm < cum +prehendere | comprehēnsūm ad mortem mittī
iussērunt: eum comprehendere et ad mortem mittī iussērunt

Eurōpa -ae *f*

3. Eurōpa

80 Eurōpa bona et pulchra virgō Graeca fuit. Quae, dum cum aliīs puellīs in campō lūdit, currit, pilam iacit flōrēsque carpendō dēlectātur, subitō magnum et album taurum vīdit. Quem cum primum cōnspeērunt, amīcae eius perterritae fūgērunt clāmantēs.

85 Taurus autem nōn saevus esse vidēbātur: itaque Eurōpa, quae minimē metuēbat et taurum propius videndī cupida erat, ad eum accēdēns manū suā tetigit. Taurus mūgīvit; Eurōpa vērō herbās ex campō carptās taurō dedit, quī eās edendō laetābātur.

minimē: nūllō modō

tangere tetigisse tāctum | *eum* tetigit
mūgīre -ivisse = ‘mū’ facere
carpere -psisse -ptum
carptās dedit: carpsit et dedit

Deinde Eurōpa, audācior facta, lātum taurī tergum spectābat atque manū suā tangēbat. Tandem in eius tergum ascendēns cōnsīdit et “Ō amīcae, venīte, et mē spectāte!” inquit, “vidēte mē in taurī tergō sedentem!”

90 Statim autem taurus, quī humī iacēbat, surgēns ad maris ōram currere coepit. Eurōpa clāmāvit perterrita; amīcae eius flentēs et lacrimantēs, in lītus ad adiuvandum cucurrērunt, neque vērō Eurōpam, quae taurō vehēbātur, cōnsequī potuerunt: taurus enim, campō relictō, Ōceanum petīvit atque in
95 magnōs maris flūctūs intrāns natābat.

currere cucurrisse

relinquere -līquisse -lictum

Postquam vērō in altum pervēnērunt, “Nōn taurus” inquit, “sed Iuppiter, deōrum hominumque pater sum. Nōlī autem timēre: nōn enim malus sum, neque tibi nocēre volō; nam nōn nocendī causā, sed amōre tuī captus tē rapere cōstituī.”

per-venīre -vēnisse = advenīre

nocēre -uisse + *dat* ↔ iuvāre

nom tū, *gen* tuī | rapere rapuisse raptum
= capere et sēcum ferre
metuere -uisse

100 Eurōpa igitur, quae initiō valdē metuerat, timōrem suum dēposuit, neque iam flēbat. Mox vērō ad novam terram pervēnērunt, ubi taurus, puellā dēpositā, ad dīvīnam suam fōrmam rediit. Post breve tempus Eurōpam uxōrem dūxit et eam terram, ad quam simul cum eā pervēnerat, Eurōpam ap-
105 pellāvit.

dē-pōnere -posuisse -positum; d. timōrem =
dēsinerē timēre
dīvīnus -a -um < deus

uxōrem dūcere = uxōrem suam facere

4. Cornēlia

Cornēlia -ae *f*

Cornēlia bona et proba fēmina Rōmāna fuit, quae duōs habuit filiōs, quōrum alterī Tiberius, alterī Gāius nōmina erant. Fīliōs Cornēlia valdē amābat, atque ab iīs amābātur.

Tiberius -ī *m*

110 Ōlim fēmina Rōmāna, nōmine Tullia, Cornēliam vīsīt, cupida ōrnāmenta sua ostendendī; quae, superbē mōnstrāns gemmās, quās in digitīs et in collō gerēbat, “Multās” inquit “novās et pulchrās gemmās habeō, quae mē valdē dēlectant: spectā! Aspice hōs ānulōs, hās līneās margarītārum, hās gem-
115 mās pretiōsās, quās mihi vir meus magnā pecūniā ēmit. Quam pulchra sunt haec ōrnāmenta! Nōnne tē dēlectant hae gemmae?”

Tullia -ae *f*

vīsere vīsisse vīsum = vīsum īre

superbus -a -um = qui alios nūllīus pretiī esse putat

pretiōsus -a -um = magnī pretiī

Cornēlia vērō quae tam superba verba audiendō nōn laetabātur, gemmās aspiciēns respondit: “Ita est, ō Tullia: mihi enim pulchrae videntur esse gemmae, quās marītus tuus tibi ēmit: certē ille valdē tē amat. Ego quoque tamen pulchrās gemmās habeō.” “Ain’ vērō?” ait Tullia, “Ō mea Cornēlia, ostende mihi pulchrās hās gemmās tuās! Studiōsissima enim sum eās aspiciendī!”

125 Cornēlia igitur surgēns vocat: “O filiī, venīte hūc!” Tiberius et Gāius, mātris vōce audītā, accurrentēs in ātrium in-
trant. Quōs Cornēlia digitō mōnstrāns, “Ecce” inquit, “gemmae meae: filiī enim meī ōrnāmenta mea sunt: nūllās aliās gemmās cupiō.”